

este megbontott doboz Pall-Mallt kiteszi az éjjeliszekrényre. Megemeli a poggyászatát, aminek alig van súlya. Az ajtóhoz sétál, lenyomja a kilincset, és kisétál. Én még egy darabig bámulok utána, de aztán felülök az ágyban. Átnyúlok a Pall-Mallos dobozért, akkor veszem észre, hogy öngyújtót is hagyott. Kiveszek egy szálat és rágyújtok. És a gombóc, amit mindaddig a torkomban éreztem, egyszerre engedni kezd.

Az egész délelőtt így telik el majd.

Kalligram, 2017/9.

ARANY

Az idén lenne kétszáz éves Arany János, és hát Arany-émlékévből nem hagyhattuk ki az erre való megemlékezést. Szép hagyomány, ugyanakkor teher is. Szinte kötelező a megemlékezés, a kultusz ápolása. És így az év vége felé egyre nehezebb olyan irodalomtörténészt találni, aki még hozzá tud vagy akar szólni Arany munkásságához, hiszen számos tanácskozás zajlott le, több konferencia-, emlék- és tanulmánykötet látott napvilágot, szinte lehetetlen ekkortájt már újat, érdemlegeset mondani. Ebből fakadt az ötlet, próbáljunk magáról az emlékévről, annak tapasztalatáról beszélni, esetleg olyan horizonton megszólalni, mely nem kizárólag az irodalom, hanem más művészeti ág felől láttatja Aranyt. Tőlünk talán kevésbé szokatlan módon esett a választás a képregényre, az Arany-adaptációk lehetőségére. Szövegben és képregényben egyaránt. Aztán arról sem feledkezhetünk meg, hogy a Szépirodalmi Figyelő újraindulása óta 15. évfolyamát tapossa, lassan felnő, nagykorú lesz, és Arannyal, Arany kapcsán erről is érdemes szólni. Ahogyan annak idején, az 1860-as években Arany szemlézett, úgy mi is szemlélünk ma. Aranyt, a hajdani SziF-et és a mait. Kicsit magunkat, a szerkesztést, a lehetőségeket. Isten éltesse Aranyt, Isten éltesse a Szépirodalmi Figyelőt!

